

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลาออกกลางคันของนักเรียน
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยา
Factors Affecting Dropout Decision of Vocational Certificate
Students in Ayutthaya Vocational College

มาติกา โภชนงค์¹ และ ภัทรวรรณ จีรพัฒน์ธนธร²

Matika Phochchong¹ and Phattrawan Cheerapatdhanadhorn²

คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์¹

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์²

Email: matiga.pochchong@gmail.com¹

บทคัดย่อ

ปัญหาการลาออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษาถือว่าเป็นความสูญเสียโอกาสทางการศึกษาที่นำไปสู่การขาดแคลนแรงงานที่มีความรู้และทักษะเข้าสู่ตลาดแรงงาน ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลาออกกลางคันของนักเรียน ทั้งปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัวและเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านสถานศึกษา และปัจจัยทางด้านสังคมการวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลาออกกลางคันของนักเรียน ประชากรในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยา ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ลาออกกลางคัน ปีการศึกษา 2560 จำนวน 172 คน ได้รับแบบสอบถามคืนจำนวน 62 คน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่และร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (85%) มีอายุเฉลี่ย 16.9 ปี เรียนแผนกบัญชี (45%) ในภาพรวมปัจจัยที่ส่งผลต่อการลาออกกลางคันมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านสังคม (28.3%) รองลงไปได้แก่ปัจจัยส่วนบุคคล (ด้านแรงจูงใจ) และปัจจัยด้านครอบครัวและเศรษฐกิจ (26.7% และ 25% ตามลำดับ) ส่วนปัจจัยด้านสถานศึกษาเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการลาออกกลางคันของนักเรียนอันดับสุดท้าย ผลการวิจัยนำไปสู่การตัดสินใจในเชิงนโยบายและการปฏิบัติของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อการวางแผนในการบริหารงาน ป้องกัน แก้ไขปัญหา และลดจำนวนนักเรียนที่ตัดสินใจลาออกกลางคัน ของทั้งวิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยาเองและสถาบันทางการศึกษาอื่นๆ ได้ และ ผู้ปกครองสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาใช้ในการดูแลบุตรหลานเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาการลาออกกลางคันของนักเรียนได้

คำสำคัญ: ลาออกกลางคัน; นักเรียนอาชีวศึกษา; อาชีวศึกษา; ความสูญเสียทางการศึกษา

Abstract

Dropout problems among vocational students are the loss of educational opportunity brought about shortage towards knowledgeable and skilled labors for labor market. This research aimed to explore factors including personal factors, family and economic factors, school factors, and social factors which affected dropout decision of

vocational certificate students in Ayutthaya Vocational College. This research is a quantitative study. Research instrument was questionnaire on factors affecting dropout decision of students. Research population were vocational certificate students of Ayutthaya Vocational College who dropped-out within academic year 2560 BE a total of 172 students. 62 questionnaires were returned. Statistics used for data analysis included descriptive statistics such as frequency counts and percentage. The result found that majority of the respondents were female (85%). The average age is 16.9 years old whilst almost half of respondents (45%) were in accounting department. Results also revealed that the factor that had the most effect on dropout was social factors (28.3%) followed by personal factor (motivation) and family and economic factors (26.7% and 25% respectively). However, school factor played the least influencing factor in students' dropout decisions. The study results suggested that college should plan to solve this issue by create more relationship activities for students and increase more communication channel to help students who face a problem. This is the way that can use to reduce the number of dropout students in Ayutthaya vocational college and other educational institutions.

Keywords: Dropout; Vocational Students; Vocational Education; Educational Loss

บทนำ

ในปัจจุบันแนวคิดในการพัฒนาประเทศต่าง ๆ ได้ปรับเปลี่ยนไป จากเดิมที่เน้นการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นจุดมุ่งหมายหลักแต่เพียงอย่างเดียว เป็นการเน้นให้คนเป็นศูนย์กลาง หรือเป้าหมายหลักของการพัฒนา เพราะมนุษย์ถือเป็นปัจจัยที่ชี้ให้เห็นถึงความสำเร็จของการพัฒนาในหลายๆเรื่อง กระบวนการในการพัฒนาและส่งเสริมให้บุคลากรมีความรู้ความสามารถ ความเข้าใจ มีทักษะในการปฏิบัติงาน ตลอดจนมีทัศนคติและพฤติกรรมที่ดี เพื่อให้มีประสิทธิภาพในการทำงานที่ดีขึ้นจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ดังนั้น การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดขั้นตอนหนึ่งในการบริหาร การพัฒนาทรัพยากรมีผลอย่างมากต่อความสำเร็จขององค์กรสมัยใหม่ ซึ่งมีแนวโน้มในการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีขั้นสูง และมีแนวโน้มที่จะเป็นองค์กรขนาดใหญ่ การพัฒนาที่เน้นให้คนเป็นศูนย์กลางหรือเป้าหมายสุดท้ายของการพัฒนา จะต้องทำการพัฒนาทั้งที่ “ตัวคน” ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา เพื่อให้เป็นคนที่มีคุณภาพ มีความรู้ความสามารถ สามารถกำหนดทิศทางการพัฒนา รู้จักตัวเอง รู้เท่าทันโลก มีศักยภาพที่จะปรับตัวเองให้อยู่ในสังคมอย่างมีคุณค่า มีทักษะชีวิต และความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพอย่างเต็มศักยภาพ โดยการพัฒนาทรัพยากรบุคคลในปัจจุบันควรเริ่มตั้งแต่การศึกษา (ธีรวิ ทองเจือและ ปรีดี ทุมเมฆ , 2560)

สำหรับการศึกษาในประเทศไทยมีหลากหลายรูปแบบออกไป ซึ่งในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นักเรียนสามารถเลือกได้ว่าจะเรียนในโรงเรียนสายสามัญ หรือเรียนในโรงเรียนสำหรับสายอาชีพของทั้งในการกำกับดูแลของภาครัฐและภาคเอกชน โดยสำหรับโรงเรียนสายอาชีพนั้นจะมี สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เป็นองค์กรของภาครัฐที่กำกับดูแล ซึ่งมีสถานศึกษาในสังกัดมากกว่า 400 แห่ง จำแนกเป็นวิทยาลัยเทคนิค วิทยาลัยอาชีวศึกษา และวิทยาลัยสารพัดช่าง เป็นต้น โดยจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนา

คุณภาพชีวิตของคนในประเทศ โดยมุ่งการเสริมสร้างความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ และสมรรถภาพ ในการประกอบอาชีพที่มีทักษะฝีมือออกสู่ตลาดแรงงาน (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2560) แต่อย่างไรการจัดการอาชีวศึกษาก็ยังประสบปัญหาในหลายๆ ด้าน เช่น ด้านหลักสูตรการเรียนการสอน ด้านงบประมาณ ด้านบุคลากรครู ตลอดจนโครงสร้างการบริหารและการจัดการภายในสถานศึกษา และยังมีนักเรียนส่วนหนึ่งประสบความล้มเหลวในการศึกษา เช่น มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียน ไม่ถนัดในสาขาวิชาที่เรียน ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมและสังคมเพื่อนใหม่ได้ ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย ไม่อยากเรียน ขาดเรียนบ่อย ในที่สุดก็ไม่สามารถสอบผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนดได้ ทำให้เกิดสภาวะการออกกลางคันหรือ ออกก่อนที่จะสำเร็จการศึกษา

การลาออกกลางคันถือว่าเป็นความสูญเสียทางการศึกษา ที่ส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศและครอบครัวของนักเรียนเอง นอกจากนั้นยัง ก่อให้เกิดปัญหาตามมาอีกหลายด้าน เช่น ปัญหา การว่างงาน และปัญหาทางสังคม ปัญหาการออกกลางคันของนักเรียน โดยอัตราการลาออกกลางคัน จากการสำรวจตัวเลขนักเรียนในสังกัดของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่ศึกษาในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ทั้งหมด 3 รุ่น พบว่า รุ่นที่ 1 นักเรียนที่เข้าเรียน ปวช. ปี 1 ในการศึกษา 2554 (2554-2555) ออกกลางคันรวม 76,441 คน, รุ่นที่ 2 ปีการศึกษา 2555 (2555-2556) ออกกลางคัน รวม 75,608 คน และรุ่นที่ 3 ปีการศึกษา 2556 (2556-2558) ออกกลางคัน 61,898 คน โดยหากรวมทั้ง 3 รุ่นแล้วจะพบว่ามีนักเรียนลาออกกลางคันมากถึง 213,947 คน เมื่อดูข้อมูลเชิงลึกพบว่า ปวช.ปี 1 มีตัวเลข ของการออกกลางคันมากกว่า ปวช. ปี 2 (มติชนรายวัน, 2559) ด้วยข้อมูลข้างต้น การจัดการกับปัญหา การลาออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษา จึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง และการแก้ปัญหาดังกล่าว ยัง เป็นการแก้ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานที่มีความรู้ความสามารถอีกด้วย

เนื่องจากจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นพื้นที่ที่มีสวนอุตสาหกรรมใหญ่หลายแห่ง ซึ่งสวน อุตสาหกรรมที่สำคัญหนึ่งในนั้นคือ สวนอุตสาหกรรมโรจนะ ซึ่งมีพื้นที่มากกว่า 15,000 ไร่ มีจำนวนบริษัท และโรงงานมากกว่า 180 บริษัท (บริษัท สวนอุตสาหกรรมโรจนะ จำกัด, 2561) นอกจากนั้นพื้นที่ใน จังหวัด พระนครศรีอยุธยา ยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศ ที่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติ มา ท่องเที่ยวจำนวน มากถึง 1,813,955 คน (กรมการท่องเที่ยว, 2561) ทำให้ความต้องการทางทรัพยากร บุคคล ด้านแรงงานและ ด้านการท่องเที่ยว ที่มีความรู้ความสามารถนั้นมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องแต่ วิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยาซึ่งมีเป้าหมายในการผลิตบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถทางด้าน แรงงานและด้านการท่องเที่ยวโดยตรง ยังไม่สามารถผลิตบุคลากรมาได้อย่างเพียงพอต่อความต้องการ โดย อาจจะมีหลายเหตุผลและปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาดังกล่าว แต่เหตุผลหลักที่วิทยาลัย ไม่สามารถผลิต บุคลากรได้เพียงพอ คือปัญหาการลาออกกลางคันของนักเรียน ซึ่งพบว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษา พระนครศรีอยุธยา มีนักเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ลาออกกลางคันในปีการศึกษา 2560 มากถึง 172 คน ซึ่งเป็นจำนวนประมาณ 1 ใน 8 ของนักเรียนทั้งวิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยา ซึ่งในปี การศึกษา 2560 มีจำนวนนักเรียน 1,417 คน (งานทะเบียน วิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยา, 2561)

เนื่องจากวิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยาต้องเผชิญกับปัญหาการลาออกกลางคันของ นักเรียน แต่ยังไม่มีการศึกษาหรือมีข้อมูลที่ชัดเจนว่าสาเหตุที่แท้จริงของการลาออกกลางคันของนักเรียนมี

อะไรบ้าง สาเหตุที่เป็นปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยทางด้านสถานศึกษา หรือปัจจัยทางด้านสังคม การได้รับรู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสาเหตุของการลาออกกลางคันของนักเรียนจะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้เพื่อกำหนดนโยบายรวมถึงมาตรการในการช่วยเหลือ รวมถึงการวางแผนในการป้องกันหรือลดปัญหาในการลาออกกลางคันของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยา ทั้งนี้ เพื่อให้ นักเรียนที่ได้เข้าศึกษาในวิทยาลัยได้รับประโยชน์สูงสุดจากระบบการศึกษา และสามารถดำรงตนอยู่ในสังคมได้ด้วยคามภาคภูมิใจ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลาออกกลางคันของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยา

การตรวจสอบเอกสาร

การลาออกกลางคัน หมายถึง การที่นักเรียนถูกจำหน่ายชื่อออกจากสถานศึกษาในขณะที่ยังไม่สำเร็จการศึกษาโดยไม่ใช่สาเหตุอันเนื่องมาจากการย้ายสถานศึกษา (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2540)

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542) กล่าวสรุปได้ความว่า สาเหตุของการออกกลางคันเกิดขึ้นจากหลายสาเหตุ ประกอบด้วย 1) สาเหตุจากตัวนักเรียน ได้แก่ การเบื่อหน่ายการเรียน เรียนรู้ช้า เรียนอ่อนเรียนไม่ทันเพื่อน ปรับตัวเข้ากับครูและเพื่อนไม่ได้ ได้รับอุบัติเหตุ พิการ ป่วย หรือติดสารเสพติด 2) สาเหตุจากสภาพภายในโรงเรียน ได้แก่ ด้านครูผู้สอน สอนไม่เหมาะสม ลงโทษโดยใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล ใช้คำพูดไม่เหมาะสม ขาดความยุติธรรม มีอคติต่อเด็ก และไม่ให้ความสำคัญกับนักเรียนด้านสภาพภายในสถานศึกษา ขาดสื่ออุปกรณ์และกิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจ จูงใจให้อยากเรียน บรรยากาศไม่เอื้อให้เรียนรู้ทบทวนทบทวน และห้องเรียนไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนทำให้ต้องใช้ห้องเรียนร่วมกัน และ 3) สาเหตุจากครอบครัว ชุมชน และสภาพแวดล้อม ได้แก่ ครอบครัวยากจน เด็กต้องทำงานหาเลี้ยงครอบครัวครอบครัวแตกแยก มีที่อยู่ไม่เป็นหลักแหล่ง อพยพไปทำงานที่อื่นและมีการย้ายไปมาตามฤดูกาล ขาดผู้อุปการะ ขาดความตระหนักในความสำคัญของการศึกษาเพราะไม่เห็นประโยชน์ที่ชัดเจนที่ได้รับ จากการเรียนในโรงเรียน และพ่อแม่ติดยาเสพติด พิการหรือเจ็บป่วย

โดยสรุป การลาออกกลางคัน หมายถึง การที่นักเรียนต้องลาออกจากโรงเรียนก่อนเรียนจบหลักสูตรตามที่กำหนดไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่นักเรียนต้องออกจากโรงเรียนในขณะที่ยังไม่สำเร็จการศึกษาในภาคเรียนนั้น ๆ ซึ่งการลาออกกลางคันทันทีเป็นความสูญเสียเปล่าทางการศึกษา

สมคิด บางโม (2548) กล่าวว่า การตัดสินใจ หมายถึง การตัดสินใจเลือกทางปฏิบัติซึ่งมีหลายทางเป็นแนวปฏิบัติไปสู่เป้าหมายที่วางไว้การตัดสินใจนี้อาจเป็นการตัดสินใจที่จะกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือหลายสิ่งหลายอย่าง เพื่อความสำเร็จตรงตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ในทางปฏิบัติการตัดสินใจมักเกี่ยวข้องกับปัญหาที่ยุ่ยากสลับซับซ้อน และมีวิธีการแก้ปัญหาให้วินิจฉัย มากกว่าหนึ่งทางเสมอ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่

ของผู้วินิจฉัยปัญหาว่าจะเลือกสั่งการปฏิบัติโดยวิธีใด จึงจะบรรลุเป้าหมายอย่างดีที่สุดและบังเกิดผลประโยชน์สูงสุดแก่องค์กรหรือบุคคลนั้น

ธนวรรธ ตั้งสินทรัพย์ศิริ (2550) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง อิทธิพลภายในของแต่ละบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องกับระดับการกำหนดทิศทางรวมถึง การใช้ความพยายามในการทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง หรือเป็นสภาวะของบุคคลที่ถูกกระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมเพื่อไปสู่จุดหมายปลายทางตามที่ตนต้องการ แรงจูงใจจึงเป็นการที่ได้รับการกระตุ้นให้แสดงพฤติกรรม ในการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีพลัง มีคุณค่า มีทิศทางที่ชัดเจน ซึ่งแสดงออกถึงความตั้งใจ เต็มใจ ความพยายาม หรือพลังภายในตนเอง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปริญญ์ มีสุข (2559) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษาเขตภาคกลาง 1 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นในการตัดสินใจออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษาเขตภาคกลาง 1 และเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความคิดเห็นในการตัดสินใจออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษาเขตภาคกลาง 1 สำหรับตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ นักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ภาคกลาง 1 จำนวนทั้งสิ้น 120 คน สุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามชนิดมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ประกอบด้วยคำถามจำนวนทั้งสิ้น 40 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ผลการวิจัยได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ระดับความคิดเห็นในการตัดสินใจออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษาอยู่ในระดับน้อย เมื่อวิเคราะห์ เมื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษา เรียงตามลำดับมากไปน้อยดังนี้ การให้ความสำคัญกับการศึกษาของครอบครัว มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เท่ากับ -0.456 เศรษฐฐานะ มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เท่ากับ 0.339 สภาพแวดล้อมของสถานศึกษา มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เท่ากับ 0.339 สภาพแวดล้อมของสถานศึกษา มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.208 ทศนคติ มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เท่ากับ -0.156 และการจัดการเรียนรู้ของสถานศึกษา มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เท่ากับ -0.136

สุภารัตน์ พิมลรัตนกานต์ (2558) ได้ศึกษาสาเหตุการลาออกกลางคันของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพและหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง กรณีศึกษา : วิทยาลัยเทคโนโลยีวิบูลย์บริหารธุรกิจ รามอินทรา เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาสาเหตุการลาออกกลางคันของนักศึกษา โดยจำแนกตามปัญหาด้านเศรษฐกิจของครอบครัว ปัญหาด้านครอบครัว ปัญหาด้านการเรียน ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม การทะเลาะวิวาท ก้าวร้าว หนีเรียน ขี้สาว และปัญหาด้านสุขภาพ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนนักศึกษาจำนวน 80 คน เครื่องมือวิจัยได้แก่แบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่าสาเหตุหลักของการลาออกกลางคันของนักศึกษา คือสาเหตุด้านเศรษฐกิจของครอบครัวของนักศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 4.31) และสาเหตุรองลงมาคือสาเหตุด้านสิ่งแวดล้อม การทะเลาะวิวาท ก้าวร้าว หนีเรียน ขี้สาว อยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 4.23) สาเหตุด้านครอบครัว ของนักเรียน

นักศึกษา อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 4.16) สาเหตุด้านการเรียนของนักศึกษา อยู่ในระดับมาก (เฉลี่ย = 4.03) และสาเหตุด้านสุขภาพ อยู่ในระดับมาก (เฉลี่ย = 3.93)

Pittman (1991) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลาออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษา โดยเก็บข้อมูลในสองส่วน ส่วนแรกคือการติดตามนักเรียนที่ตัดสินใจลาออกจากโรงเรียนกลางคัน และส่วนที่สองคือกลุ่มเพื่อนรุ่นเดียวกันที่สำเร็จการศึกษาไปแล้ว โดยทั้งสองกลุ่มทำการศึกษาตัวแปรชนิดเดียวกัน ได้แก่ ความเข้าใจในการอ่าน สถานะทางเศรษฐกิจสังคม เพศ ภูมิสำเนา และขนาดของชุมชนที่อาศัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) ผลการศึกษาพบว่า หลักสูตรที่นักเรียนเข้าศึกษานั้นไม่ได้มีผลต่อการคงอยู่หรือลาออกของนักเรียน แต่ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลาออกกลางคันของนักเรียนมากที่สุด คือปัจจัยด้านความสัมพันธ์ในทางสังคมของนักเรียน ไม่ว่าจะเป็น การให้ความสำคัญของกลุ่มเพื่อน การรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มสังคม และความสัมพันธ์กับบุคลากรของโรงเรียน

Cornell และคณะ (2013) ได้ศึกษาการรับรู้ระดับการล้อเลียนและการกลั่นแกล้ง ที่นำมาคาดการณ์อัตราการออกกลางคันของโรงเรียนเป็นการศึกษาในโรงเรียนมัธยมของรัฐในมลรัฐเวอร์จิเนีย จำนวน 276 แห่ง ผลการศึกษาพบว่ามีระดับของการล้อเลียนและการกลั่นแกล้งเป็นจำนวนมาก พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และครูได้คาดการณ์อัตราการลาออกกลางคันสำหรับเด็กกลุ่มนี้ใน 4 ปีที่ผ่านมา การถดถอยแบบพหุนามเชิงลบแสดงให้เห็นว่าการเพิ่มขึ้นของค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานในนักเรียนและครู ผลการศึกษาวิจัยพบว่า ระดับของการล้อเลียนและการกลั่นแกล้งมีความสัมพันธ์กับการเพิ่มจำนวนของการลาออกกลางคัน 16.5% และ 10.8% ตามลำดับ หลังจากควบคุมผลกระทบของปัจจัยอื่น ๆ รวมถึงขนาดของโรงเรียน และองค์ประกอบของชนกลุ่มน้อย อัตราอาชญากรรมของชุมชน และประสิทธิภาพมาตรฐานของการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าการพยากรณ์ของนักเรียนและการรับรู้ของครูในระดับของการล้อเลียนและการกลั่นแกล้ง มีขนาดใกล้เคียงกับค่าการพยากรณ์สำหรับความสัมพันธ์อื่นๆ ที่ส่งผลต่ออัตราการออกกลางคัน ผลลัพธ์เหล่านี้แสดงหลักฐานใหม่ว่าระดับของการล้อเลียนและการกลั่นแกล้งการตกเป็นเหยื่อของเพื่อนในโรงเรียนมัธยมเป็นปัจจัยสำคัญในการลาออกของนักเรียน และการเรียนการสอนของโรงเรียนมัธยม

Hang และคณะ (2017) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบแรงจูงใจกับปัญหาการลาออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษาในเวียดนาม โดยทำการศึกษากับนักเรียนอาชีวศึกษาชั้นปีที่ 1 ในกรุงฮานอย จำนวน 277 คน ที่ได้ตัดสินใจลาออกกลางคันไปเรียบร้อยแล้ว โดยการศึกษามุ่งค้นหารูปแบบความมุ่งมั่นในการเรียนของนักเรียนผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจในการเรียนเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลมากและส่งผลต่อการตัดสินใจลาออกของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

รูปที่ 1: กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ศึกษาคือ นักเรียนของวิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่ลาออกกลางคันในปีการศึกษา 2560 จำนวนทั้งสิ้น 172 คน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากประชากรทั้งหมด แต่ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 36 ถือว่าเป็นกลุ่มตัวอย่างที่สมครใจ (Voluntary Sampling) ในการให้ข้อมูลกับผู้วิจัยครั้งนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่

1) ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล 2) ปัจจัยทางด้านการครอบครัวและเศรษฐกิจ 3) ปัจจัยด้านสถานศึกษา และ 4) ปัจจัยทางด้านการสังคม โดยข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจมีตัวเลือกตอบ 5 ตัวเลือก ได้แก่ “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” “ไม่เห็นด้วย” “เฉย ๆ” “เห็นด้วย” และ “เห็นด้วยอย่างยิ่ง”

การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ โดยแนบเอกสาร คำชี้แจงและยินยอมที่เกี่ยวกับจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์และแนะนำวิธีการส่งแบบสอบถามกลับคืนผู้วิจัยผ่านทางไปรษณีย์ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ค่าความถี่ และร้อยละ

ผลการวิจัย

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (85%) มีอายุเฉลี่ย 16.9 ปี เรียนแผนกบัญชี (45%) ผลการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการลาออกกลางคันของนักเรียนจำแนกรายด้านและรายข้อคำถาม เป็นดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1: ปัจจัยที่ส่งผลต่อการลาออกกลางคันของนักเรียนจำแนกรายด้านและรายข้อคำถาม

n=62

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการลาออกกลางคัน	ความคิดเห็นจำนวน (ร้อยละ)				
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	เฉย ๆ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ปัจจัยส่วนบุคคล (ด้านแรงจูงใจ)					
1. เนื้อหาวิชาไม่สนใจในการเรียนรู้	2 (3.3%)	6 (10.0%)	26 (43.3%)	17 (28.3%)	9 (15.0%)
2. รู้สึกว่าไม่ชอบในสาขาวิชาที่เรียน	7 (11.7%)	8 (13.3%)	29 (48.3%)	9 (15.0%)	7 (11.7%)
3. ไม่มีแรงจูงใจหรือขาดแรงจูงใจในการมาเรียน	4 (6.7%)	11 (18.3%)	13 (21.7%)	21 (35.0%)	11 (18.3%)
4. ปัญหาสุขภาพส่งผลต่อการขาดกำลังใจในการเรียน	6 (10.0%)	8 (13.3%)	21 (35.0%)	18 (30.0%)	7 (11.7%)
ปัจจัยด้านครอบครัวและเศรษฐกิจ					
1. ผู้ปกครองแนะนำให้ลาออก	18 (30.0%)	18 (30.0%)	14 (23.3%)	8 (13.3%)	2 (3.3%)
2. ผู้ปกครองแนะนำให้เปลี่ยนสาขาที่เรียน	12 (20.0%)	14 (23.3%)	17 (28.3%)	14 (23.3%)	3 (5.0%)
3. ผู้ปกครองทำให้รู้สึกกดดัน	6 (10.0%)	15 (25.0%)	10 (16.7%)	18 (30.0%)	11 (18.3%)
4. ผู้ปกครองมีรายได้ไม่เพียงพอที่จะสนับสนุนการเรียน	11 (18.3%)	9 (15.0%)	12 (20.0%)	15 (25.0%)	13 (21.7%)
5. ได้รับรายได้มหาวิทยาลัยไม่เพียงพอต่อการใช้จ่าย	9 (15.0%)	9 (15.0%)	15 (25.0%)	15 (25.0%)	12 (20.0%)
6. คนในครอบครัวมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน	7 (11.7%)	13 (21.7%)	17 (28.3%)	14 (23.3%)	9 (15.0%)
7. ไม่สบายใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว	8 (13.3%)	14 (23.3%)	16 (26.7%)	13 (21.7%)	9 (15.0%)
ปัจจัยด้านสถานศึกษา					
1. ปัญหาการจัดการเรียนรู้ของสถานศึกษา	0 (0.0%)	4 (6.7%)	19 (31.7%)	27 (45.0%)	10 (16.7%)
2. มีปัญหาในการเรียน	2 (3.3%)	10 (16.7%)	23 (38.3%)	19 (31.7%)	6 (10.0%)
3. ไม่เข้าใจในบทเรียนที่อาจารย์สอน	0 (0.0%)	7 (11.7%)	22 (36.7%)	18 (30.0%)	13 (21.7%)
4. สถาบันมีอุปกรณ์การเรียนไม่เพียงพอ	2 (3.3%)	12 (20.0%)	16 (26.7%)	20 (33.3%)	10 (16.7%)
5. จำนวนห้องปฏิบัติการไม่เพียงพอ	2 (3.3%)	10 (16.7%)	23 (38.3%)	14 (23.3%)	11 (18.3%)
6. ความสะอาดภายในสถานศึกษา	1 (1.7%)	8 (13.3%)	28 (46.7%)	14 (23.3%)	9 (15.0%)
7. ที่พักของนักศึกษาในช่วงพักไม่เพียงพอ	2 (3.3%)	8 (13.3%)	18 (30.0%)	16 (26.7%)	16 (26.7%)
ปัจจัยด้านสังคม					
1. ปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนหรือในวิทยาลัย	9 (15.0%)	11 (18.3%)	18 (30.0%)	13 (21.7%)	9 (15.0%)
2. ทำนออยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีผลการเรียนไม่ดีเท่าที่ควร	6 (10.0%)	12 (20.0%)	23 (38.3%)	14 (23.3%)	5 (8.3%)
3. ปัญหาเกี่ยวกับครูผู้สอน	5 (8.3%)	11 (18.3%)	24 (40.0%)	11 (18.3%)	9 (15.0%)
4. ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากรในวิทยาลัย	6 (10.0%)	16 (26.7%)	20 (33.3%)	8 (13.3%)	10 (16.7%)
5. ไม่พอใจกับสังคมในวิทยาลัยในบางเรื่อง	2 (3.3%)	5 (8.3%)	16 (26.7%)	23 (38.3%)	14 (23.3%)
6. ไม่ได้รับการปฏิบัติที่ดีจากเพื่อนในวิทยาลัย	4 (6.7%)	7 (11.7%)	23 (38.3%)	18 (30.0%)	8 (13.3%)
7. ไม่สบายใจกับระบบรุ่นพี่-รุ่นน้องในวิทยาลัย	1 (1.7%)	8 (13.3%)	30 (50.0%)	11 (18.3%)	10 (16.7%)

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนที่ลาออกกลางคันมีปัจจัยแห่งการลาออกที่หลากหลาย แต่หากพิจารณารายข้อคำถามที่มีสัดส่วนของการตอบ “เห็นด้วย และ เห็นด้วยอย่างยิ่ง” รวมกันตั้งแต่ร้อยละ 50 ขึ้นไป พบว่ามีปัจจัยที่เป็นสาเหตุแห่งการลาออก ประกอบด้วย “สถาบันมีอุปกรณ์การเรียนไม่เพียงพอ (50.0%)” “ไม่เข้าใจบทเรียนที่อาจารย์สอน (51.7%)” “ไม่มีแรงจูงใจหรือขาดแรงจูงใจในการมาเรียน

(53.3%)” “ไม่พอใจกับสังคมในวิทยาลัยในบางเรื่อง (61.6%)” และ “ปัญหาการจัดการเรียนรู้ของสถานศึกษา (61.7%)” นอกจากนี้ หากพิจารณาข้อคำถามที่มีสัดส่วนการตอบ “ไม่เห็นด้วย และ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” รวมกันตั้งแต่ร้อยละ 50 ขึ้นไป จะพบว่า ปัจจัยที่ไม่ใช่สาเหตุของการลาออก คือ “ผู้ปกครองแนะนำให้ลาออก (60%)” ทั้งนี้ พบว่า นักเรียนจำนวนมากแสดงความคิดเห็น “เฉย ๆ” ในหลายข้อคำถาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านสถานศึกษา และปัจจัยด้านสังคม มีสัดส่วนการตอบตั้งแต่ร้อยละ 30 ขึ้นไปในเกือบทุกข้อคำถาม

อย่างไรก็ตาม เมื่อสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลาออกกลางคันมากที่สุด โดยเลือกเพียง 1 ปัจจัย ผลการตอบของนักเรียนปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2: สรุปปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการลาออกกลางคันของนักเรียน

n=62

ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการลาออกกลางคันของนักเรียน	จำนวน*	ร้อยละ	อันดับ
ปัจจัยด้านสังคม	17	28.3	1
ปัจจัยส่วนบุคคล (ด้านแรงจูงใจ)	16	26.7	2
ปัจจัยด้านครอบครัวและเศรษฐกิจ	15	25.0	3
ปัจจัยด้านสถานศึกษา	12	20.0	4

หมายเหตุ: *มีนักเรียน 2 คน ไม่ตอบข้อคำถามข้อนี้

จากตารางที่ 2 พบว่า ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการลาออกกลางคันของนักเรียน อันดับหนึ่งได้แก่ ปัจจัยด้านสังคม (28.3%) รองลงไปได้แก่ปัจจัยส่วนบุคคล (ด้านแรงจูงใจ) และปัจจัยด้านครอบครัวและเศรษฐกิจ (26.7% และ 25% ตามลำดับ) ส่วนปัจจัยด้านสถานศึกษาเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการลาออกกลางคันของนักเรียนอันดับสุดท้าย

การอภิปรายผล

1. จากผลการวิจัยพบว่า ในภาพรวมปัจจัยที่ส่งผลต่อการลาออกกลางคันของนักเรียนมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านสังคม (28.3%) ทั้งนี้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Pittman (1991) ที่พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลาออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษานั้นไม่ใช่หลักสูตรการเรียนการสอน แต่เกิดจากปัญหาด้านความสัมพันธ์ในทางสังคมของนักเรียน ไม่ว่าจะเป็นการให้ความสำคัญของกลุ่มเพื่อน การรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม และความสัมพันธ์กับบุคลากรของโรงเรียน นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับผลวิจัยของ Cornell และคณะ (2013) ที่ได้ศึกษาการรับรู้ระดับการล้อเลียนและการกลั่นแกล้ง ที่นำมาคาดการณ์อัตราการออกกลางคันของโรงเรียน ผลการศึกษาวิจัยพบว่า ระดับของการล้อเลียนและการกลั่นแกล้งมีความสัมพันธ์กับการเพิ่มจำนวนของการลาออกกลางคัน 16.5% และ 10.8% ตามลำดับ ผลลัพธ์เหล่านี้แสดงหลักฐานใหม่ว่าระดับของการล้อเลียนและการกลั่นแกล้ง และการตกเป็นเหยื่อของเพื่อนในโรงเรียนนั้น เป็นปัจจัยสำคัญในการลาออกกลางคันของนักเรียน

2. ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่ส่งผลต่อการลาออกกลางคันของนักเรียนคือ ปัจจัยส่วนบุคคลในส่วนที่เป็นแรงจูงใจของนักเรียนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Hang และคณะ (2017) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบแรงจูงใจกับปัญหาการลาออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษาในเวียดนาม ผลการศึกษพบว่า แรงจูงใจในการเรียนเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลาออกของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ผลการวิจัยยังพบว่า ประเด็นที่เกี่ยวกับปัจจัยด้านสถานศึกษา ไม่ว่าจะเป็น “ปัญหาการจัดการเรียนรู้ของสถานศึกษา” “ไม่เข้าใจในบทเรียนที่อาจารย์สอน” และ “สถาบันมีอุปกรณ์การเรียนไม่

เพียงพอ” ทั้งนี้ จากรายงานของ TDRi ที่ให้เห็นถึงปัญหาของการจัดอาชีวศึกษาที่มีสาเหตุสำคัญ 3 ประการ คือ 1) เนื้อหาไม่สอดคล้องกับทักษะที่จำเป็นในการประกอบอาชีพ 2) สถาบันอาชีวศึกษาขาดแคลนทรัพยากร และ 3) มีข้อบกพร่องในระบบประกันคุณภาพการศึกษา และเป็นปัญหาของสถาบันอาชีวศึกษาทั้งระบบ (ณัฐสิริ รักษาเกียรติวงศ์, 2559)

ข้อเสนอแนะ

1. การจัดอาชีวศึกษาควรเพิ่มความสำคัญกับประเด็นต่าง ๆ ที่เป็นปัจจัยสำคัญต่อการตัดสินใจของผู้เรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่สามารถบริหารจัดการได้ ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ การแสวงหาอุปกรณ์หรือเครื่องมือที่ทันสมัยและเพียงพอต่อการใช้งาน และการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน ทั้งนี้ คาดหวังว่าผู้เรียนจะพัฒนาแรงจูงใจในการเรียนรู้มากขึ้น

2. ควรจัดกิจกรรมที่เป็นการพัฒนาความสัมพันธ์ในทางสังคมของผู้เรียน เนื่องจากเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดที่เป็นสาเหตุของการตัดสินใจลาออกกลางคัน ยกตัวอย่างเช่น กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่เน้นการพัฒนาความสัมพันธ์ของนักเรียนมากกว่าความรู้ทางวิชาการ เพื่อสร้างบรรยากาศของการได้มีส่วนร่วม หรือรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อน ซึ่งนอกจากจะช่วยลดปัญหาการลาออกกลางคันแล้ว กลุ่มเพื่อนที่มีความสัมพันธ์ที่เข้มแข็งนั้นจะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยผลักดันให้เกิดการพัฒนาความรู้ทางวิชาการของสมาชิกในกลุ่มในลำดับต่อไป

3. ผลการศึกษาสะท้อนข้อจำกัดบางอย่างในการจัดการอาชีวศึกษาที่อาจนำไปสู่การตัดสินใจในเชิงนโยบายและการปฏิบัติของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงผู้บริหารสถานศึกษา สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาใช้เพื่อการวางแผนในการบริหารงาน ป้องกัน แก้ไขปัญหา และลดจำนวนนักเรียนที่ตัดสินใจลาออกกลางคัน ของทั้งวิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยาเองและสถาบันทางการศึกษาอื่นๆ ได้

สรุป

ปัญหาการลาออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษาถือว่าเป็นความสูญเสียโอกาสทางการศึกษา ที่นำไปสู่การขาดแคลนแรงงานที่มีความรู้และทักษะเข้าสู่ตลาดแรงงาน ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลาออกกลางคันของนักเรียน ทั้งปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัวและเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านสถานศึกษา และปัจจัยทางด้านสังคมการวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลาออกกลางคันของนักเรียน ประชากรในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษาพระนครศรีอยุธยา ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ลาออกกลางคัน ปีการศึกษา 2560 จำนวน 172 คน ได้รับแบบสอบถามคืนจำนวน 62 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (85%) มีอายุเฉลี่ย 16.9 ปี เรียนแผนกบัญชี (45%) ในภาพรวมปัจจัยที่ส่งผลต่อการลาออกกลางคันมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านสังคม (28.3%) รองลงไปได้แก่ปัจจัยส่วนบุคคล (ด้านแรงจูงใจ) และปัจจัยด้านครอบครัวและเศรษฐกิจ (26.7% และ 25% ตามลำดับ) ส่วนปัจจัยด้านสถานศึกษาเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการลาออกกลางคันของนักเรียนอันดับสุดท้าย ผลการวิจัยนำไปสู่การตัดสินใจในเชิงนโยบายและการปฏิบัติของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อการวางแผนในการบริหารงาน ป้องกัน แก้ไขปัญหา และลดจำนวนนักเรียนที่ตัดสินใจลาออกกลางคัน ของทั้งวิทยาลัยอาชีวศึกษา

พระนครศรีอยุธยาเองและสถาบันทางการศึกษาอื่นๆ ได้ และ ผู้ปกครองสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาใช้ในการดูแลบุตรหลานเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาการลาออกกลางคันของนักเรียนได้

เอกสารอ้างอิง

- กรมการทองเทียว.(2561). *ระบบฐานข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว*. (ออนไลน์). แหล่งที่มา <http://61.19.236.136:8090/dotr/statistic>. สืบค้นเมื่อ 18 ธันวาคม 2561.
- คณะกรรมการการศึกษาวิเทศ. (2555). รายงานเรื่องการอาชีวศึกษา ปัญหาที่ท้าทายของประเทศไทย. ฦัฐสิฏฐิ รัฏฐัฎฐิวิฏฐิ. (2559). *การปฏิรูปอาชีวศึกษาของประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (ทีดีอาร์ไอ).ด้านการศึกษาใน *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร*, 5(3), 391-393.
- ไทยรัฐออนไลน์. (2561). *วิกฤติ! แร้งงานขาดแคลน ทำไมเด็กเรียนอาชีวะน้อยลง?*. (ออนไลน์). <https://www.thairath.co.th>, 22 ธันวาคม 2561.
- ธนวรรธ ติงสินทรัพย์ศิริ. (2550). *Organizational behavior (OB)*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ลักษณ์.
- ธีรวิ ทองเจือและ ปรีดี ทุมเมธ. (2560). แนวทางการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในศตวรรษที่ 21: มิติบริษัท สวนอุตสาหกรรมโรจนะ จำกัด (มหาชน). (2561). *ข้อมูลพื้นฐานสวนอุตสาหกรรมโรจนะ*. (ออนไลน์). <http://www.rojana.com>, 19 กันยายน 2561.
- ปริญญา มีสุข. (2559). “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษา เขตภาคกลาง 1. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 10(3), 72-83.
- มติชนรายวัน. (2559). *อิง!! 3 ปี ปวช.แห่ออกกลางคันกว่า 2.1 แสนคน สอศ.เตรียมดึง 6 หมื่น นักเรียน จบ ม.3 ไม่ต่อ ม.4 เรียนอาชีพแทน*. (ออนไลน์). https://www.matichon.co.th/education/news_123576, 19 กันยายน 2561.
- สมคิด บางโม. (2548). *องค์การและการจัดการ*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: วิทยพัฒน์.
- สมใจ เพียรประสิทธิ์ และอัศครันต์ พูลกระจำง. (2554). ความคิดเห็นในการออกกลางคันของนักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน โรงเรียนฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร. *วารสารวิชาการและวิจัย มทร. พระนคร*, 5(2), 20-32.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2540). *ระบบการประกันคุณภาพและมาตรฐาน การศึกษา แห่งชาติ*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2542). *การออกกลางคันของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ*. รายงานผลการวิจัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553). *สถิติข้อมูลการศึกษา ปีการศึกษา 2553*. กรุงเทพฯ: สำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2561). *ข้อมูลพื้นฐานของหน่วยงาน*. (ออนไลน์). แหล่งที่มา <http://www.vec.go.th/th-th/หน้าแรก.aspx>. สืบค้นเมื่อ 19 กันยายน 2561.
- สุดารัตน์ พิมพ์รัตนกานต์. (2558). “สาเหตุการลาออกกลางคันของนักศึกษาหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพและหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง กรณีศึกษา: วิทยาลัยเทคโนโลยีวิบูลย์บริหารธุรกิจ รามอินทรา เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร. *วารสารวิทยาลัยโลจิสติกส์และซัพพลายเชน*, 1(1), 67-79.

- อภิชาติ เสนะนันท์, คุณวุฒิ คนฉลาด, และเสรี ชัดแจ้ง. (2555). โมเดลเชิงสาเหตุของการออกกลางคันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. *วารสารการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา*, 6(1), 74-86.
- Cornell, D., Gregory, A., Huang, F., & Fan, X. (2556). Perceived prevalence of teasing and bullying predicts high school dropout rates. *Journal of Educational Psychology*, 105(1), 138-149.
- Pittman, R. (1991). Social Factors, Enrollment in Vocational/Technical Courses, and High School Dropout Rates. *The Journal of Educational Research*, 84(5), 288-295.
- Hang, B. T., Kaur, A., & Nur, A. H. B. (2017). A Self-Determination Theory Based Motivational Model on Intentions to Drop Out of Vocational Schools in Vietnam. *Malaysian Journal of Learning and Instruction*, 14(1), 1-21.